

κοιτῶνα. Ἐκάστη κλίνη περιείχε στρώμα ἐκ τριγῶν, προσκεφάλαιον ἐκ περῶν, ἐφάπλωμα καὶ σινδόνες λινᾶς· σάνις κινητὴ, προσηρμοσμένη εἰς τὴν κλίνην, ἐχρησίμευεν ὡς ἔδρα. Μικρὰ τράπεζα, ἔχουσα συρτάρια περιέχοντα τὰ κτένια καὶ τὴν ψήκτραν διὰ τὴν κόμην, ἦτο παρὰ τὴν κλίνην. Εἰς τινὰ τῶν ἄκρων τοῦ κοιτῶνος ὑπῆρχεν ἱματιοφυλάκιον περιέχον τὰ ἐνδύματα τῶν παίδων.

Ἀκολουθῶς ὁ διευθυντὴς μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐν ᾧ παρέμεινα ὀλίγας στιγμᾶς. Αἰφνης ἤκουσα ψιθυρισμὸν καὶ γέλωτας ἐξερχομένους ἐκ τῆς αἰθούσης. — Εἶναι τὰ τέκνα μας, μοὶ εἶπεν ὁ διευθυντὴς, ἀπερχόμενα εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Ταύτοχρόνως δὲ πάντες οἱ παῖδες ἐξῆλθον προχωροῦντες ἐν καλῇ τάξει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἐπιστάτου πρὸς τὸν λειμῶνα, ἐνθα ἐσχημάτισαν οὐλαμὸν μετὰ τῆς ἀκριβείας καὶ σοβαρότητος ἀρχαίων στρατιωτῶν· μετὰ τινὰς δ' ἐλιγμοὺς ἔτρεξαν εἰς τὴν γυμναστικὴν. Εἶδον αὐτοὺς ποιοῦντας ἅλματα τοσοῦτον τεράστια, ἐλιγμοὺς ἐπὶ τοῦ τραπέζιου τοσοῦτον ἐκπληκτικοὺς, ὥστε ἐνόμισα ὅτι οἱ ἀνάπηροι ἐκεῖνοι παῖδες ἀπέκτησαν ὡς ἐκ θαύματος τὴν εὐκίνησιάν τοῦ πιθήκου.

Ἐν τούτοις, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀνησυχῶσω πλεονέκτερον τὸν ἀξιέραστον ἐκεῖνον διευθυντὴν, παρ' ᾧ εἶχον διαμείνει ἐπὶ πολλὴν ὥραν, τὸν ἀπεχαιρέτησα καὶ ἀπῆλθον. Δὲν δύναμαι ὁμῶς νὰ καταπαύσω πρὶν ἢ διηγηθῶ ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν ἐνὸς τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου τούτου, ἣν ἤκουσα ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου. Πρὸ τριακονταετίας γυνὴ τις ἐχῆρευσεν ἔχουσα πολλὰ ἀνήλικα τέκνα· τὸ ἐν αὐτῶν, ὕπερ ἦτο ἀνάπηρον, ἐστάλη εἰς τὸ κατὰστημα τῶν ἀναπήρων δαπάνη τῆς κοινότητος. Ἀποφοιτήσας δὲ εἰς ἡλικίαν ὀκταπέντε ἐτῶν ἔγεινε τέλειος σκηνογράφος, καὶ ἡδυνήθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν μητέρα καὶ τοὺς νεωτέρους ἀδελφοὺς του. Ἀπέκτησε δὲ μεγάλην φήμην εἰς τὴν πατρίδα του. ὁ βασιλεὺς τὸν συνεχάρη, οἱ δὲ διευθυνταὶ

τοῦ θεάτρου τὸν ἐπισκέπτονται, δόσεις ἔχουσιν ἀνάγκην διακοσμήσεως εἰς νέον τι δρᾶμα ἢ εἰς δημοσίας πανηγύρεις. Ἰσως δὲν ἀπέκτησε μεγάλην περιουσίαν· ἀλλ' εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινές εἰσιν εὐτυχεῖς ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ των, ἀσχολούμενοι ἀνεκδότως εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἄν δὲν ὑπῆρχε τὸ Σχολεῖον τῶν Ἀναπήρων, τὸ παιδίον τοῦτο ἤθελεν εἰσθαι καταδικασμένον νὰ διέλθῃ ὅλον τὸν βίον του ἐν ἀπελπιστικῇ πενίᾳ.

(Ἐκ τῆς Γαλλ. ὑπὸ Π. Παρράκη.)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΠΘΗ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΤΩΜΑΤΟΣ.

Ὁμολογουμένως ἡ Ἀγγλία ὑπῆρξεν ἀείποτε — καὶ νῦν ἔτι εἶναι — ἡ χώρα τῶν ἀντιθέτων πρὸς ἀλλήλας ἐντυπώσεων. Τὰ ἦθη τῶν κατοίκων αὐτῆς διακρίνει ἄκρα λεπτότης καὶ εὐλάβεια ἀφ' ἐνός, καὶ ἀγροίκον, πρὸς τὸν βαρβαρισμὸν γειτνιαζόν, ἀφ' ἑτέρου· τὸν χαρακτῆρά των σοβαρότης καὶ βαθεΐαι θετικότητος ρίζαι ἀπέναντι παραδοξολογιῶν τοιούτων, ὁποίων εἶναι σήμερον ἀπηλλαγμένοι καὶ οἱ μᾶλλον πρὸς ταύτας ἐπιρρεπεῖς μεσημβρινοὶ τῆς Εὐρώπης λαοί· τὰς θεσμοθεσίας αὐτῆς τέλος πάντων πᾶν ὅτι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τύπος ἀγωγῆς τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων τοῦ κόσμου ἐθνῶν, συνοδευόμενον ὁμῶς ἐνίοτε ὑπὸ ἰδεῶν τοσοῦτων παραδόξων, ὥστε ν' ἀπαρῶμεν δικαίως ἡμεῖς, οἱ μὴ Βρετανοί, πῶς ἔθνος τοσοῦτον ἀνεπτυγμένον καὶ σοφόν, πῶς ἔθνος τοσοῦτον πρακτικὸν ἰδίως τὰς ἀνέχεται ἔτι.

Τῆς Ἀγγλικῆς διαδικασίας πρὸ πάντων τὸ σύστημα πολλὰς τοιαύτας παρουσιάζει ἐντυπώσεις καὶ παραδοξολογίας. Διὸ προσφυῶς πάνυ εἰς τῶν ἡμετέρων ἐν Ἀθήναις νομομαθῶν, ὁ Κύριος Ν. Σαρίπολος, νομίζω, εἶπεν ἄλλοτε, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ δια-

δικασία, μὲ ληγωῦ πηδήματα διερχομένη συνήθως τὰ σκολιώτερα τῶν ζητημάτων, ὡς χελώνη καρκινοβατεῖ ἐνίοτε, προκειμένου περὶ τῶν ὀμάλωτέρων ἐξ αὐτῶν. Τοῦτο δὲ πάλιν δὲν εἶναι τὸ οὐσιωδέστερον. Τὸ οὐσιωδέστερον εἶναι αἱ παραδοξολογίαι, αἱ ἀλόκοτοι καὶ πολλάκις τερατώδεις ιδέαι, ὑφ' ὧν ὁ Ἀγγλος δικαστής, καλούμενος ὅπως διανείμῃ τὴν δικαιοσύνην, καταλαμβάνεται ἐνίοτε. Τὸ γελοῖον ἀποτελεῖ τότε τὴν βάσιν τῶν σκέψεων αὐτοῦ. Εἰς τοιοῦτον, εἰμεθα βέβαιοι, συμπέρασμα θέλει καταλήξῃ πᾶς ὅστις ἀναγνώσῃ τὴν ἀκόλουθον περιληπτικὴν ἐκθεσιν τῆς δίκης ἐνὸς πτώματος, ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἐσχάτως διεξαχθείσης.

Ὅπως ὅλαι, αἱ μεγάλαι ἰδίως, τοῦ κόσμου πόλεις, τὸ Λονδίνον ἀφθονεῖ νέων οἰκογενειῶν εὐπλούτων, οἵτινες μοῖρα κακῇ—διότι ἁμαρτίαι γονέων δὲν πταίουσι βεβαίως καὶ ἐνταῦθα—περιπίπτουν πολλάκις εἰς ἀκολασίαν. Διὰ σχέσεων ὀλεθρίων δηλητηριάζοντες κατ' ἀρχὰς τὰ χρηστὰ ἦθη των, παρασύρονται βαθμὴδὸν εἰς καταγώγια· ἐκεῖ παραδίδονται ψυχῇ καὶ σώματι εἰς βίον κραιπάλης καὶ διαφθορᾶς, εἰς ποικίλας δαπάνας καὶ ἀσωτίας, πλὴν μέχρι βαθμοῦ τοιοῦτου, ὥστε μετ' οὐ πολὺν χρόνον, μετὰ ἓνα μῆνα καὶ ποτε, τὸν χάνουσιν ἐξ ὀλοκλήρου οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀφοῦ δὲ μάτην ἐνθα κάκεισε τὸν ζητήσωσιν, τὸν εὐρίσκουν ἐπὶ τέλους νεκρὸν ἐντός τινος τῶν τοιούτων καταγωγίων.

Εἰς τοιοῦτου εἴδους βίον εἶχε παραδοθῇ καὶ οὕτως ἀπέθανε νέος, μάλις εἰκοσαετής, ἐκ τῶν μᾶλλον εὐπολήπτων τοῦ ἄστεως τοῦ Λονδίνου οἰκογενειῶν. Οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, μαθόντες περὶ εὐρίσκετο ὁ νεκρὸς, διέταξαν ἄνευ φειδοῦς καὶ μεθ' ὅλης τῆς ἀριστοκρατικῆς μεγαλοπρεπείας τὰ τῆς θανῆς, ἐν ἄλλαις λέξεσι θανὴν πρώτης τάξεως, ὅπως ἐν Ἀγγλίᾳ συνειθίζουσιν νὰ τὴν ὀνομάζωσιν, εἰς διαφόρους τάξεις διαιροῦντες αὐτάς· εἰδοποίησαν τὰς θρηνοδοῦς γυναῖκας (*mutes*), ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἱεροκέρυκα (*Parson*), τὸν ἐπιφορτισθέν-

τα ὅπως ἀπαγγεῖλῃ τὸν ἐπικήδειον λόγον. Διέταξαν ἐπὶ τέλους τὸ φέρετρον, δεκαπέντε λίρας στερλίνας πληρώσαντες αὐτὸ ἀφοῦ δὲ προπαρασκεύασαν ταῦτα πάντα, ἔστειλαν νὰ ζητήσωσι τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ.

Ὁ κύριος τοῦ καταγωγίου ἀφῆκε νὰ τεθῇ τὸ πτώμα ἐντὸς τοῦ φερέτρου, χωρὶς λέξιν νὰ εἴπῃ. Ἀμα ὅμως τὸ ἐπίπωμα ἐκάλυψε τὰ τελευταῖα τοῦ δυστυχοῦς νέου λείψανα, ὁ εὐσυνείδητος κύριος, παρεμβάς·

— Σταθῆτε, κύριοι, εἶπε τοῖς ἐπιφορτισμένοις τὰ τῆς κηδείας.

Καὶ ἐξάγει ἀμέσως ἐκ τῶν κόλπων αὐτοῦ χαρτίον, ὅπερ τοῖς δίδει. Ἦτο σημείωσις διαφόρων ἐξόδων, παρὰ τοῦ ἀποθανόντος ὀφειλομένων αὐτῷ καὶ εἰς τὸ σρογγύλον ποσὸν ἑκατὸν τεσσαράκοντα λίρῶν στερλινῶν ἀνερχομένων. Οἱ σταλέντες νὰ λάβωσι τὸ σῶμα, ξένοι ἐπιφορτιζόμενοι ἐπ' ἀμοιβῇ συνήθως ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ τῆς κηδείας, οὔτε διαταγὴν εἶχον ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν, ἵνα πληρώσωσι τοιοῦτου εἴδους σημειώσεις, οὔτε καὶ χρήματα ἄλλως τε· Ὁ κύριος τοῦ καταστήματος ἀφ' ἑτέρου ἐννοεῖται ὅτι, πρὶν ὁ λογαριασμὸς αὐτοῦ ἐξοφληθῇ, δὲν ἐπέτρεπε ν' ἄρῃσι τὸ σῶμα. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσωσι τοὺς συγγενεῖς. Καίπερ εὐποροῦντες οὗτοι, εἴτε ὅμως ὑπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ὀργῆς ὅτι τὸ καταγώγιον ἐκεῖνο ὑπῆρξε τοῦ δυστυχοῦς νεανίου ὁ τάφος εἴτε διότι πράγματι εὐρίσκον καθ' ὑπερβολὴν ἐξογκωμένον τὸν λογαριασμὸν, ἠρνήθησαν νὰ πληρώσωσι τὴν σημείωσιν, ὅπως τοῖς ἐνεχειρίσθη. Ὁ εὐσυνείδητος κύριος τοῦ καταστήματος ἀφ' ἑτέρου οὐδ' ὀβολὴν ἤθελε νὰ ἀφαιρέσῃ. — Νέα εἰδοποίησις πρὸς τοὺς συγγενεῖς, οἵτινες ἀρνοῦνται καὶ πάλιν νὰ πληρώσωσι τὴν σημείωσιν, ὅπως εἶναι.

— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ὁ κερδοσκόπος οἰκοδεσπότης· ὅταν εἶναι οὕτω, φυλάττω καὶ ἐγὼ τὸ πτώμα ὡς ἐνέχυρον.

Οἱ συγγενεῖς ἀφίνουν τὸν νεκρὸν ἐν τῷ φερέτρῳ—ἐννοεῖται δὲ πάντοτε ἐντὸς τοῦ καταγωγίου—καὶ ἐνάγουσιν ἐνώπιον τοῦ ἐν ὁδῷ Μαλμπορόγης (*Marlborough—Street*)

δικαστηρίου τὸν κύριον τοῦ καταστήματος, ὅπως παραδώσῃ αὐτοῖς τὸ πτώμα. Παρουσιάζεται ὁ ἐναγόμενος, ὁ Κ. Hermann (τοιοῦτον τὸ ὄνομα τοῦ εὐγενοῦς βιομηχάνου), ὁ δὲ πρόεδρος, ὅλος ὑπὸ ψυχικῆς ἀγανακτήσεως καταχόμενος τὸν προσκαλεῖ, ἐπ' ἀπειλῇ μάλιστα, νὰ παραδώσῃ τὸ πτώμα.

— Ἄς μὲ πληρώσωσι καὶ τὸ πτώμα εἶναι ἰδικόν των, ἀπαντᾷ ἀπαθὴς ὁ Κ. Hermann.

— Ἀλλὰ τὸ φέρετρον δὲν εἶναι ἰδικόν σου· ἐπληρώθη παρ' αὐτῶν καὶ ἐντὸς τοῦ φερέτρου αὐτοῦ εἶναι ὁ νεκρὸς, ἀπήντησεν ἐξημμένος πάντοτε ὁ πρόεδρος. Οἱ κληρονόμοι ἀπαιτοῦν τὸ ἀνῆκον αὐτοῖς φέρετρον· πρόσεξον δὲ μὴ ἐγγ' ἕξῃς τὸν νεκρὸν, διότι ἀρέσως σὲ καταδικάζω ὡς ἱεροσυλον καὶ βεβηλωτὴν ἐνταφιασμοῦ.

Καὶ ὁ πρόεδρος ἔτριψε τὰς χεῖρας, εὐχαριστημένος διότι εὔρε τέλος πάντων μίαν νομικὴν διέξοδον.

— Καλὰ, ἀπήντησεν ἐν τοσούτῳ ὁ ἐντιμος κερδοσκοπός. Δίδω δεκαπέντε λίρας, τὰς ὁποίας ἐπλήρωσαν διὰ τὸ φέρετρον, καὶ φυλάττω τὸ πτώμα, ἕως οὗ μὲ πληρώσωσιν ὅλα ὁμοῦ.

Ὁ πρόεδρος ἔμεινεν ἀναπολόγητος. Ἐσκέφθη ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, διὰ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν κρατῶν τὴν κεφαλὴν του, κατόπιν δὲ μετὰ σοβαρότητος, προεδρικῆς ἀληθῶς, ἀτενίσας τοὺς ἐνάγοντας·

— Τί νὰ σὰς κάμω; εἶπεν ἡ Ἀγγλικὴ νομοθεσία οὐδὲν προβλέπει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ὅταν ἐν τοσούτῳ τὸ πτώμα ἀρχίσῃ νὰ σήπηται καὶ ἡ ἀποφορὰ προσβάλλῃ τοὺς ἐκτὸς τοῦ οἴκου διαβαίνοντας, οἱ γείτονες ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐπὶ τῆς δημοσίου ὑγείας ἐπιτροπῆς. Ἀποσύρθητε!

ΟΥΔΑΜΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΖΩΗ.

Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ.
Ἰησοῦς Χριστός.

Εἶν' ἀπ' αἰώνων ὁ Θεὸς ἀγέννητος ὑπάρχων.
Νοῦς ἀπειρος αἰώνιον ἀλήθειαν ἀχρόνως
Γεννῶν Αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ, πρωτότυπος Γεν-
νάρχης,

Ἀλήθειαν ἀπόλυτον, φῶς γέννημα' αἰδίου
Φωτὸς, Θεὸν ὁμοφυῆ Υἱὸν Θεοῦ καὶ Λόγον,
Πηγὴν ζωῆς ἀέναντον, πανάγαθον Σοφίαν.

Αὕτη ἀπὸ τοῦ μηδενὸς παρήγαγε τὸ σύμπαν.

Ἀλήθεια ἀόρατος ὁρατοποιηθεῖσα

Εἰς ὄντα Ὑλῆς, ἣν αὐτὴ Δημιουργὸς Σοφία
Πανσόφως Εὖρ' ἐξ ἑαυτῆς, κ' ἡμῖν ἀκαταλή-
πτως

Τὸν Κόσμον δ' ἡρυσούργησεν εἰς κάλλος κ' ἁρ-
μονίαν

Καὶ ὕψος ἀριστούργημα ἐξαίσιον καὶ θεῖον.

ὦ πάνσοφε Ἀλήθεια! Υἱὲ Θεοῦ καὶ Λόγε!

Σὺ δ' ὑπάρχων ἐν παντὶ δημιουργήματί Σου,

Ἐν ἀοράτῳ κ' ὁρατῷ, ἐν ὕλικῳ κ' αὐλῳ.

Ἀλήθεια αἰώνιε! συνέχου· ἀλανθάστως

Παντὸς ὄντος τὴν ὑπαρξιν πρὸς ἄριστόν τι
τέλος

Ὁ ὢν τῶν ὄντων ἡ ζωὴ κ' ἡ ἀρχικὴ αἰτία

Συνδέουσα διὰ δεσμῶν τὸ πᾶν ἀκαταλήπτων

ὦ Σὺ, ἐν ᾧ κινούμεθα, καὶ εἴμεθα καὶ
ζῶμεν

Ἡμεῖς, πρὸς οὓς ἐχάρισε τὴν θεῖαν τῆς εἰ-
κόνα

Ἡ Σὴ ἀκτανόητος Τρισήλιος Θεότης

Σὺ φώτισόν με, ὦ Υἱὲ Θεοῦ, Θεὲ καὶ Λόγε!

Βοήθησόν με τὴν ζωὴν τὴν πανταχοῦ νὰ
ψάλλω,

Τὸν θάνατον ἀνύπαρκτον ἐν τῷ παντὶ νὰ
δείξω,

Ἐκ ταύτης τῆς θεογενοῦς ἀντλοῦσα ἀλη-
θείας

Ἅγιον μῦρον, τῆς οἰκτρᾶς καρδίας μου τὸ
ἄλγος